

Emberi kéz

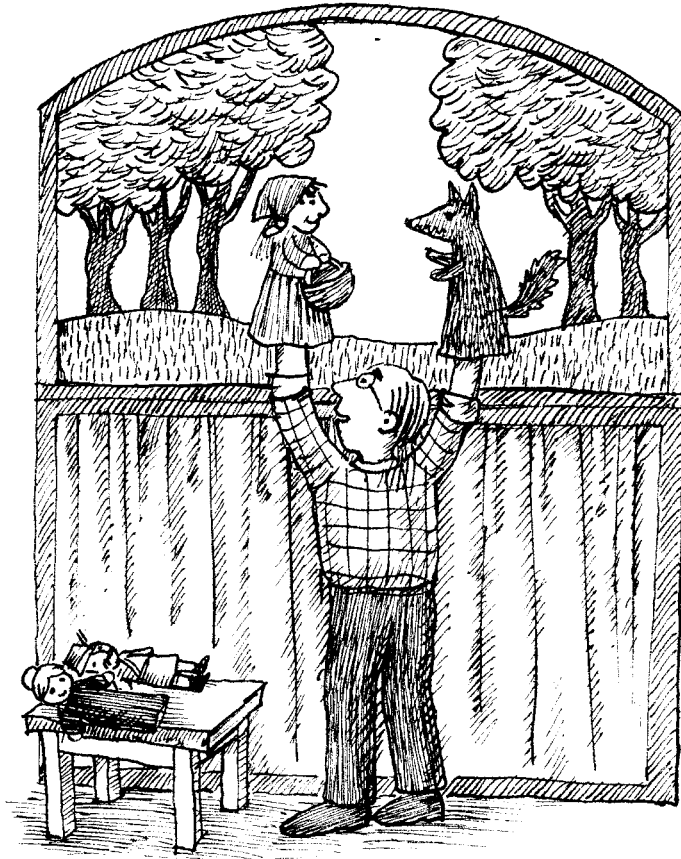
A tavaszi világ tele volt csodákkal, bódító jázminillattal, kakukkszóval, amikor még annak is híre jött, hogy az iskolában bábszínház előadás lesz. A tanító bácsi jelentette be és azt is megmondta, hány lejt hozzunk magunkkal. És másnap ott zsúfolódtunk az osztályteremben, az orrunk előtt egy kifeszített kék lepedő, fölötte egy bíbor függönnyel letakart kalickával. Akkor a lepedő mögül egy bácsi felénk kiáltott, hogy Piroska és a farkas történetét fogjuk megtekinteni. A mesét ismertük, de hirtelen mindenki elhallgatott és izgatottan várt. Vajon valóban úgy ment-e végbe a mese, ahogyan ismerjük, vagy egész másféleképpen? Megszólalt egy kézi csengő, azután föllebbent a függöny. Álmélkodás és nem várt gyönyörűség sóhaja töltötte be hirtelen a termet.

Hát egyáltalán nem kalickát fedett a függöny, hanem egy sűrű erdőt. Vagy tíz kartonpapír fa jelent meg bámuló szemünk előtt, a törzsük azonban természetesen barna volt. Sűrű erdő tavaszi szélfúvásban.

Akkor jobb oldalon feltűnt egy piros főkötős, piros szoknyás leány, kezében kosárral, aki a vártnál egy árnyalattal mélyebb hangon, lányosan énekelni kezdett. Nyilván Piroska. Ő maga adott nekünk igazat.

„Én vagyok Piroska, ki ruháját kimosta.”

Tehát egészen tiszta ruhában vitte az ebédet! Hirtelen azonban éreztük, hogy eláll a lélegzetünk. Csak nem fog va-

lahonnét előkerülni a farkas is? De bizony jött az magától. Nagy, hegyes fülű ordas volt. És hogy ne legyen kétség, maga is énekelt vonító hangon.

„Piroska, hát ide hallgass! Én vagyok az ordas farkas...”

Aztán megkérdezte:

– Te hova mész?

Mi azon a véleményen voltunk, hogy Piroskának szó nélkül tovább kellene sietnie.

Jóska barátom a hátam mögül oda is kiáltott.

– Piroska, ne felelj neki!

De Jóska mind mondhatta. Mert Piroska meglengette a kosarát és így énekelt gondtalanul, egy kissé öblös, de mégis kislányos hangon.

„Felkeresem nagyanyámat, viszek neki libamáját.”

Mindenki felhőkölt. Ezt eddig nem tudtuk, a meséből mindig kihagyták, eltitkolták előttünk.

„És hol lakik nagyanyád?”

– Ne mondd meg! – kiáltotta Jóska kétségbeesetten.

De Piroska megmondta.

„Itt az erdő mélyén...”

Mire Jóska fölzokogott:

– Jaj, Piroska!

– Bizony alaposan benne vagyunk a pácban – suttoztam hátra Jóskának.

A terem rémülten figyelt.

Vajon lesz-e bátorsága az ordasnak, hogy megelőzze Piroskát, bekapja nagyanyót és a helyébe feküdjék?

Nincs mit kerülgetnem a szót. Volt neki.

De az már a következő felvonásban történt. Nagyanyó hófehér hajjal, mit sem sejtve, sőt türelmetlenül várta Piroskát. És erre becsörtet a farkas, aztán megáll ugrásra készen, éhesen. Nagyanyó pedig halkán, szinte suttogva megkérdezte:

„Ebédemet elhozta kosarában Piroska?”

Mire a rút és elvetemült ordas megpróbált úgy beszélni, mint egy kislány.

„Éppen Piroska keres, tessék, itt a bableves!”

Erre a közönség szinte felüvöltött. Az elvetemült ordas még a libamáját is letagadta!

Azzal lement a függöny, és mikor újra fellebbent, már az ordas szuszogott a díványon, a fején fejkendővel.

Meg tudtuk volna ölni. De csak bámultunk. Mi itt a teen-

dő? Még abban reménykedtünk, hogy Piroska meg fog kü-
lönbözteni egy hegyes fülű és szürke szőrű vadállatot a
nagyanyjától.

Sajnos, tévedtünk.

„Itt az ebéd, nagyanyó, minden falat csuda jó.”

Többen bőgték.

– Jaj, Piroska – zokogott Jóska is.

„De miért hegyes a karmod?” – kérdezte Piroska, sajnos
nem elég jó megfigyelőképességgel.

„Hogy jobban megfoghassalak” – próbált nyögni az ordas,
mintha öreg néni lenne.

A galád dúvad vonító hangon beszélt, Piroska pedig meg-
fontoltság híjával. Mígnem elrettenve láttuk, hogy lemegy a
függöny, s mikor föllebben, csak az ordas fekszik a heverőn,
fejkendő nélkül, jóllakottan.

Hortyogott. Volt szíve egy kislányt megenni!

– Nyúzzuk meg – ordította valaki.

Lehajtottam a fejemet. Én úgy sejtettem, nincs miben re-
ménykedni.

Mígnem vidám férfihang hallatszott, és az ajtó kitárult. Egy
csodálatos zöldruhás alak jelent meg.

„Az ajtón ki kaparász? Megjött, megjött a vadász” – danolta.

– Gyere, gyere! – üvöltött a terem.

És ő jött vadászpuskával. Az ordas hortyogott. Egyesek
kuncogtak. Aztán: piff! Aztán puff!

– Végem van – üvöltött az ordas.

Nemsokára előkerült Piroska és nagyanyó épen, egészsé-
gesen.

Mindenki tapsolt. Volt, aki sírt.

Olyannak tűnt, mint a mese, noha a szemünk előtt meg-
történt. Abban a pillanatban véletlenül leszakadt a kék füg-

göny. S ott állt háttal egy bácsika, mellette egy asztal. Azon rongybabák, vagy inkább csak rongyok. Egy szürke rongy, egy piros rongy, egy zöld rongy, egy fekete rongy. Jóskával lábujjhegyen kimentünk.

– Milyen volt? – kérdezte a tanító bácsi szelíden.

– Nagyon érdekes – mondtuk halkán –, de a legvége nagyon furcsa. Csak rongydarabok feküdtek az asztalon.

– Azért, fiaim – mondta a tanító bácsi –, mert már hiányzott belőlük a bábjátékos keze. A teremtő kéz nélkül pedig minden csak kő, rongy, por vagy hulladék.

